

Phần 6

Vy đưa tay đắp lại tấm chăn cho kín người Nguyên rồi nhẹ thở ra. Sau đó cô ngã người tựa vào thành ghế.

Bây giờ Vy mới lấy lại những giây phút thư thả và tĩnh tâm cho lòng mình.

Quả thật, Nguyên làm cho cô sợ khiếp đi được, nếu không có sự nhanh nhẹn của chị Cầm, có lẽ đến giờ Vy vẫn chưa biết phải làm sao và cả Nguyên cũng không biết đã như thế nào rồi?

Nghĩ lại, Vy thấy mình vô dụng quá thể. Cô chẳng làm được gì ngoài việc cầu cứu người khác giúp anh.

Bước vào đời, Vy cứ tưởng hành trang mình mang trong người là phong phú lắm. Ai ngờ mới va chạm vào thực tế chút xíu cô đã thấy có quá nhiều điều mà cô chưa biết, đến nỗi khi gặp chuyện lại không đủ khôn ngoan bình tĩnh mà ứng phó với vấn đề.

Nhớ đến hành động của mình khi đưa Nguyên vào đây. Vy thấy mình ngớ người hết sức.

Chẳng biết lúc ấy có ai cười cô không nữa. Người thì đứng xớ rớ chẳng làm nên chuyện, đến khi được sai việc lại không biết phải làm như thế nào.

Vy thở ra cho sự ngớ ngếch của mình. Cô lại đưa mắt nhìn Nguyên, thấy anh vẫn còn thêm thiệp trong cơn mê.

Tuy vậy, Vy nhận ra có chút nét hồng hiện rõ trên gương mặt xương xương của anh.

Nghĩ cũng lạ, Vy không hiểu sao lúc ấy cô lại dễ mềm lòng và òa khóc, cuống quýt lo sợ cho Nguyên đến thế.

Rõ là trong mắt cô, anh đáng ghét đến kinh khủng. Cái gì Nguyên cũng trội hơn cô. Cái gì cũng ra vẻ bề trên ra lệnh, chỉ thị cho cô.

Lòng ghen tị ấy có những lúc Vy tưởng sẽ “trừ khử” cho được con người của anh mới hả giận.

Nào ngờ cô chẳng lợi dụng được cơ hội ấy để trả hận anh cho bỏ ghét mà còn cuống cuống lo lắng, sợ anh có mệnh hệ gì sợ anh sẽ chết.

Quả thật lúc ấy trong Vy chẳng mảy may một ý nghĩ sẽ bỏ Nguyên. Có lẽ lòng cô không thể ác được và cũng có thể nỗi ân hận đã dày vò trong cô khi tưởng mình đã gây ra bệnh cho Nguyên.

Mà ai lại không lầm tưởng như vậy kia chứ. Tự dưng đi mưa về lại ngã bệnh làm người ta cứ tưởng là cảm lạnh. Ai biết được cái bệnh sốt rét rừng đã thành mãn tính trong anh đang tái phát.

Nghĩ lại, Vy không biết sẽ xử sự ra sao khi rõ bệnh của Nguyên không do cô gây ra trong lúc ấy nhỉ? Cô còn nhiệt tình cạn khô nước mắt hoảng hốt tìm người cầu cứu cho anh nữa không?

Vy khẽ lắc đầu cười một mình. Rõ là chỉ có trời mới biết. Mà có lẽ, lòng người cũng chẳng cho Vy có giây phút nghĩ đến điều ấy đâu.

Ánh mắt Vy hướng trông chừng Nguyên. Lúc này, cô mới có dịp nhìn kỹ gương mặt của anh hơn.

Một gương mặt nghiêm nghị, rắn rỏi, ngay cả trong giấc ngủ, trông Nguyên cũng hiện lên vẻ nghiêm khắc đến lạnh lùng.

Gương mặt ấy có vẻ được tạo hóa tạo ra để hài hòa với đôi mày rậm lúc nào cũng như nhìn lại của anh. Nó đem đến chi người đối diện một cảnh giác vừa nể lại vừa e sợ.

Phải nói Nguyên không đẹp trai, những anh có cái mạnh mẽ lại có nét của một người đàn ông thực thụ.

Chiếc miệng rộng ẩn sâu dưới hàm ria rậm, đôi mắt sáng như soi thẳng từng góc ngách nghĩ suy của người khác. Tất cả tạo nên một con người độc lập của riêng mình. Một nét đẹp tràn đầy nam tính, có sức chinh phục, quỳn rũ hằng bao trái tim cô gái trẻ.

Ồ! Mà làm sao cô lại có ý nghĩ vớ vẩn ấy nhỉ? Vy chột thảm nguyên rủa mình. Rõ là điên khi nghĩ về điều ấy.

Chẳng thế nào mà trong hằng bao trái tim khờ dại ấy lại có trái tim cô. Con người như Nguyên mà cũng biết rung động yêu đương quả là một chuyện lạ đời.

Cứ nhìn dáng vẻ lầm lì của anh cũng cho người ta cảm giác sống bằng trái tim lạnh giá. Trái tim ấy chỉ lay động khẽ khi chột gặp được vài tia nắng vàng vào cuối chiều đông.

Ngẫm lại, nếu như không phải Nguyên ngã bệnh nằm đây, có lẽ chẳng bao giờ Vy dám nhìn anh bằng cái nhìn quan sát như thế.

Chẳng phải ai cấm đoán gì cả, nhưng quả thật cô không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Cái nhìn cứ như luồng điện sáng ấy có sức khuất phục người khác đến kỳ lạ. Mỗi khi tình cờ chạm phải cứ y như không có gan đối chọi với anh.

Không biết bao giờ Vy đã tự nguyện rửa cái tình nhạt hèn vô có của mình.

Vy sống khép kín, kín như bưng vậy. Sự tò mò con gái trong Vy cứ cọ quây muốn tìm hiểu khám phá cho được những điều kì bí trong gã đàn ông lập dị của Nguyên. Nhưng tất cả đều hoài công.

Vy không biết tí gì về cuộc sống của riêng Nguyên, chỉ duy nhất một điều cô rõ được, Nguyên là anh trai của Trọng Nhiên, nói chứ căng phải kì công khám

phá gì của riêng cô. Con gió lạnh ùa qua mang theo bao hạt nước li ti bám vào cửa kính. Vy nhìn ra trời, thấy cả vùng mây xám phủ giăng giăng. Mưa vẫn lất phất bay, hòa trong tiếng vi vu của gió.

Đã qua một đêm dài thế mà trời vẫn chưa thôi nét ủ dột. Cao nguyên lạ làm sao! Cái lạnh từ đâu chọt dần thấm vào người, Vy nghe ren rét, cô xoa hai bàn tay vào nhau rồi ôm lấy đôi vai mình cho đỡ lạnh.

Vy mệt mỏi khẽ kéo chiếc ghế của mình vào nơi cuối vách. Cô ngã đầu vào tường, đưa mắt hướng về Nguyên. Vy khẽ thở ra, chẳng biết bao giờ anh mới tỉnh giấc được nhỉ?

Thời gian cứ lẳng lẳng trôi qua trong cái yên tĩnh của gian phòng. Chỉ có những hơi thở ngấp ngừng đáp lại lời nhau thật khẽ.

Nguyên chọt cựa mình choàng tỉnh, trong ánh mắt nhòe mờ nhòa nhạt, anh nhận ra một màu trắng phủ quanh mình.

Nguyên lắc mạnh đầu, anh đưa tay xoa vào hốc mắt cố định thần lại. Bây giờ Nguyên nhận ra anh đang ở trong một căn phòng lạ. Có lẽ phòng nơi bệnh viện cũng nên.

Khẽ nhắm mắt lại, Nguyên cố hồi tưởng những gì đã xảy ra. Ai đưa anh vào đây thế nhỉ? Đường như anh đã gặp Vy. Có lẽ là Vy chăng?

Anh cũng không biết lúc anh rét run tưởng chết đi được ... ở ... mà Vy đâu rồi nhỉ? Hình như anh đã nghe tiếng khóc của cô lay gọi anh lúc đó.

Nguyên đưa mắt nhìn quanh cố ý tìm kiếm người đã chăm sóc cho mình nơi đây. Anh chọt nhận ra dáng thon nhỏ của Vy, đang tựa người gục đầu bên chiếc bàn nhỏ cuối vách, vẻ mệt mỏi hiện trên gương mặt đang thiếp dần vào giấc ngủ của cô.

Một nỗi xúc động chọt trào dâng trong cõi lòng của Nguyên. Anh nghe tim mình xao động một thứ tình cảm lạ thường. Cô bé vì anh mà chịu khổ cực vậy sao?

Anh đã bao lần làm Vy phật ý. Thế mà cô vẫn không giận anh ư? Trong lòng cô bé vẫn còn một mối thiện tình giữ được cho anh?

Vy ngồi đó trong dáng nghiêng nghiêng ngã dài trên chiếc bàn cuối góc. Giấc ngủ bình yên đến với cô bé thật say nồng.

Nguyên say sưa ngắm nhìn Vy trong giấc ngủ. Nét thơ ngây hiện trên gương mặt ấy tự

Vy ngừng nói, rồi khẽ đưa ra quyển nhật ký của Hảo mà Nhiên đã không nhớ đốt nó đi.

- Anh đọc đi Nguyên và sẽ hiểu chị Hảo ra đi bình thân như thế nào. Chị ấy không hề oán giận anh.

Anh cầm quyển nhật ký của vợ, anh đọc rồi hướng mắt nhìn Vy, cô nhìn anh nhắc lại:

- Anh đọc đi Nguyên!

Anh cúi đọc nhật ký, anh giở từng trang ra đọc, những dòng chữ suy tưởng của một con người hoàn toàn tỉnh táo đã gói trọn vẹn vào đây. Anh khép cuốn nhật ký lại, anh gục đầu úp mặt vào đó thẫn thức. Bao nhiêu tình cảm yêu thương lẫn kính trọng bấy giờ anh dồn hết về cho vợ.

Vy luồn tay vào mái tóc bông của Nguyên đã điểm trắng nét phong sương trong đời anh. Vy ôm lấy đầu anh ghì vào lòng mình như chia sẻ nỗi thẫn thức, xúc động trong anh.

Chị Cầm cười vui vẻ.

- Có cảm ơn thì cảm ơn con bé Vy kia, nó lo cho cậu cả đấy. Rồi đặt giỏ thức ăn xuống cạnh mép giường Nguyên nằm, chị nói tiếp:

- Tôi đem mấy thứ này cho cậu bồi bổ đây. - À, cậu ăn chút cháo nhé. Thấy cậu ốm đau không có ai chăm sóc, tôi nấu mang vào cho cậu ăn luôn đây.

Nguyên nhìn chị, lòng đầy cảm ơn, nhưng anh vẫn trách.

- Chị bày vẽ chi nhiều vậy, có phiền phức cho chị không. Bệnh của tôi quá quen rồi, nó chẳng quật ngã tôi đâu mà chị sợ.

Giọng chị Cầm chặn lấy rầy la:

- Cậu thì cứ xem thường sức khỏe của mình, cậu tưởng cậu hay lắm sao? Tôi qua cứ như cái xác không hồn vậy. Nếu không nhờ con bé Vy phát hiện bây giờ cậu còn sức cãi vã với tôi không?

Nguyên nhẹ cười:

- Vóc tôi thể này khó yếu lắm chị ạ.

- Chuyện đó thì tôi không biết, nhưng nội việc con bé Vy hót hải chạy tìm tôi nửa đêm khuya cũng đủ làm tôi đứng tim được. Con bé khờ, nó cứ rối lên như cậu sắp chết.

Nguyên ngượng cười phân giải:

- Lúc ấy tôi đang, tới cứ rét, tại Vy không biết rồi hoảng cả lên thôi.

Chị Cầm đưa mắt nhìn Vy rồi chép miệng hỏi:

- Tội nghiệp con bé, nó tưởng cậu trúng mưa ngã bệnh nên hấn khóc suốt. Bảo đi ngủ cứ một mực là không. Nó ngồi trông cậu suốt đêm cho đến giờ.

Nguyên gật đầu, nén xúc động:

- Tôi tỉnh dậy thì đã thấy cô bé gục đầu ngủ bên bàn rồi. Có lẽ Vy đuối sức.

Chị Cầm cũng gật đầu theo:

- Thức suốt đêm không mệt sao được. Chắc con bé cũng chưa ăn gì đâu. Tôi có đem cháo cả phần của nó, khi nào Thúy Vy thức dậy, cậu nhớ bảo nó ăn.

Nguyên gật đầu đã nghe giọng chị Cầm nói tiếp:

- Cậu cũng dùng đi cho mau lại sức, cháo nóng ăn đi xong vã mồ hôi ra khỏe lắm. Tôi còn việc phải đi về trạm không ở lâu thăm cậu được, ráng mà dưỡng sức đây.

Nguyên lại gật đầu, lần này anh nói:

- Chị về nhớ ghé thăm, xem mấy cây ở vườn ươm thế nào giùm tôi một thể nhé!

- Biết rồi! Nằm bệnh mà cứ lo chuyện gì đâu con người cậu thật là...

Chị Cầm khẽ gật rồi lấy chiếc nón lá đội đầu, quàng quả bước ra. Nguyên trông theo dáng nhanh nhẹn của chị mà lòng nghe vui. Có một người bạn tốt như chị, cũng là may mắn cho anh lắm.

Vy băng quơ đưa mắt nhìn ra khoảng trời mây bàng bạc, lòng như lấm nổi ưu tư.

Nhưng thật ra đầu óc cô lại rỗng không chẳng một ý niệm gì rõ rệt. Không gian tẻ nhạt, mang đến cho Vy một cảm giác vô vị làm sao!

Cứ ngồi ngắm trời mây mãi thế này chán, nhưng việc chẳng có cô làm

Vy thờ dài, cô nguyệt ch ngoạc chiếc bút máy trên tay cô như vẽ những đường mà đến cô cũng chẳng hiểu gì.

Nghĩ mà ghét con người ấy, phiêu diêu một mình vui vẻ, còn để lại một mình cô trong cái trại tẻ ngoắt này.

Có phải Vy chọc giận gì cho cam. Từ hôm xảy ra chuyện đến nay, cô có bao giờ dám cãi lời anh đâu.

Thế mà hôm nay, chỉ việc cô muốn xin theo đoàn thị sát của tỉnh vào rừng lại không cho, còn lên lớp cô nữa kia. Con người thế không ghét sao được.

Lúc nào cũng tự xem mình là chủ, làm như cô là phụ tá của anh không bằng. Bảo cái này phải nghe, bảo cái kia phải làm.

Ai không biết là anh đúng, anh có lý kia chứ. Nhưng cô thấy tiếc không thể chịu nổi cách chuyên quyền của anh. Rõ là quá độc tài, cao ngạo tự tôn.

Đồ phát xít hitle. Đồ vô ơn bội nghĩa, biết vậy, cô chẳng thèm cứu giúp, nhọc công lo lắng cho hao hơi tổn sức để làm gì.

Nghĩ mà ghét cái con người ấy, ghét đến tận cùng. Lòng Vy đang giận dữ như đang dâng ngập lên. Cô không tiếc lời sỉ vả anh. Nào là đồ người gỗ, nào là trái tim bị mọt ăn, người vô tri, vô giác.

Chiếc bút máy của Vy không ngừng gõ lên trang giấy trắng trên bàn, cứ y như cô đang nghiền rửa chính con người Nguyễn vậy. Ừ, mà hình như là Nguyễn thật.

Sao lại thế? Sao cô có thể vô tâm phác họa hình ảnh con người đáng, ghét ấy vào trong vở của mình vậy kia?

Rõ là cô phát rồ rồi. Đầu óc nghĩ lung tung rồi nguệch ngoạc vẽ bậy. Mà sao lại giống Nguyễn đến từng nét vậy? Cứ y như là cô đang trông anh mà vẽ ra vậy. Ôi, lạy trời! Đầu óc cô đã bị con người ấy ám ảnh đến vậy sao? Còn nhớ như in gương mặt của người ta nữa kia.

Đã yêu rồi ư? Không. Không được yêu. Làm sao có thể yêu kỳ quặc vậy kia chứ?

Vy lẩm nhẩm đưa tay xé vội trang giấy đã lỡ vẽ hình của anh mà tim thì cứ như trống đánh dồn dập mãi.

Lòng cô dẫn lòng mãi một điệp khúc không thôi. Không được nhớ, không được nghĩ đến chuyện tình yêu đến con người ấy.

Bước chân vững chãi nện đều trên con đường đá sỏi. Vy nhận ra ngay là tiếng bước chân của Nguyễn đang đi vào. Cô sao làm sao được khi mỗi bước chân đi của anh đã quá quen thuộc đối với cô.

Vy quay đi vội kiểm cuốn sách chúm mũi nhìn vào đó và như đang đọc say sưa không chú ý đến việc anh đi vào.

Nguyễn bước vào, trên gương mặt còn lấm tẩm những giọt mồ hôi. Anh đưa cánh tay quét ngang qua trán rồi thuận tay cởi chiếc áo khoác ngoài ra.

Lúc này như đã ngó thấy Vy đọc sách, anh vội lẳng lẳng bước đến bên chiếc bàn của mình, không muốn làm phiền cô.

Vắt đại chiếc áo lên bàn ghế, Nguyễn loay hoay tìm ly để uống nước. Nhưng ly thì có, còn nước trong bình chẳng còn tí nào.

- Ô, chẳng còn giọt nước nào cả ư? Nguyễn vụt kêu lên tự hỏi mình mà như cả với Vy. Anh lại vụt nhớ Vy chẳng bao giờ uống nước lạnh như anh nên chắc lỗi trách cho sự đãng trí của mình.

Vy ngồi đó nhưng chẳng biết làm sao, mọi cử động của anh nhất nhất cô đều rõ.

Nhẹ liếc về phía Nguyên, cô lẩm nhẩm một mình:

- Trời lạnh khiếp thế này, chẳng biết mồ hôi mồ kê ở đâu mà ra lấm thế. Nước đá lạnh tê răng mà uống hết cả bình rồi kìa.

Những ý nghĩ trong cô chưa dứt, thì Nguyên đã đến gần, giọng trầm trầm hỏi cô:

- Nước lọc của cô có còn không, cho tôi xin tí nhé.

Và chẳng đợi cái gạt đầu của Vy, anh đã thuận tay lấy cái chai nước trên bàn của cô, rót đầy vào ly nâng lên uống cạn:

Vy thấy lòng phật ý lắm, nhưng vẫn lờ đi như không chú ý đến anh. Cô vẫn cắm cúi nhìn vào trang sách dù trước mặt cô, những dòng chữ cứ nhảy múa không ngừng.

- Ủ, hôm nay cô đã đổi hướng thích đọc truyện trinh thám rồi à?

Câu hỏi của Nguyên lúc này làm Vy như giật mình sực nhớ, cô lật lại đầu trang xem mình đọc sách gì?

Thôi chết! Sao cô lại đăng trí thế này? Sách nào không lấy lại vở nhảm sách của Nguyên? Rõ điên khùng, đọc tự này giờ mà không nhận ra.

Vẻ ngượng ngùng của Vy cho Nguyên biết, cô bé đang bày trò với anh. Có lẽ còn giận dữ về việc anh không chiều theo ý cô đây.

Nguyên lờ đi như câu hỏi ấy không cần đáp lời, anh bỏ về chỗ mình thì đã nghe tiếng Vy cất lên hỏi:

- Mấy người ở đoàn của tỉnh đâu hết rồi? Sao chỉ có mình anh về đây chứ?

Nguyên quay mình nhìn cô:

- Họ thấy ngày cũng đã trễ nên ra xe về thẳng cho kịp.

- Vậy à? Sao họ nói với tôi còn ghé thăm vườn ươm của anh rồi mới về mà.

- Họ nói thế cô cũng tin à? Chẳng ai buồn chú ý đến cái trạm heo hút này đâu.

Rồi không hiểu sao Nguyên nhìn cô vẻ là lạ, giọng nửa như không quan tâm nửa lại có ý dò tìm.

- Cái anh kỹ sư trẻ tuổi khi này cứ mãi nói chuyện với cô ấy, chắc hai người đã quen với nhau hả?

Vy vô tình nên cứ đáp:

- Cả hai là bạn của nhau lúc đi học, không ngờ về đây anh ấy lại được làm ở tỉnh cơ. Ai như tôi lại đến cái nơi khỉ ho cò gáy này.

Vy lặng yên sau câu nói.

Trông Nguyên có vẻ kém vui khi cô nói lời này. Ủ, mà sao cô ngốc thế? Đang không lại chê bai, làm người ta buồn là phải rồi, không hiểu sao Vy lại buột miệng nói như bào chữa cho mình.

- Nhưng ở đây cũng có cái thú vị mà nhiều nơi không có, anh nhi!

Nguyên khẽ cười quay mặt bỏ đi không đáp lời cô. Rồi không hiểu chuyện gì anh ngoảnh nhìn lại.

- À, cô có thấy chiếc áo xanh tôi vẫn thường mặc ở đây không? Nó đã cũ, chẳng mới gì lắm.

Câu hỏi bất ngờ của anh làm cô lúng túng, cô ấp úng:

- Ồ... hôm trước chị Cẩm thấy quá dơ nên bảo tôi mang về giặt hộ cho anh. Áo giặt rồi nhưng chưa khô nên tôi không mang vô.

Vy nói bấy nhiêu rồi lảng đi che giấu gương mặt. Thật ra, chẳng có chị Cẩm nào bảo với cô cả. Chỉ tại Vy nghe thấy cái áo bốc mùi nên mới đem về giặt.

Mà không hỏi sao được khi thấy Nguyên mặc xong rồi lại mặc lên vách đề ngày mai có thể xỏ vào tiếp. Thế cũng đủ cho Vy biết nó dơ khiếp đến chừng nào.

- Áo của tôi không mấy sạch lắm. Cô giặt thật cực cho cô. Lần sau cô đừng làm vậy, cứ để tôi tự làm được rồi.

Nguyên nhẹ giọng phân trần nhưng trong ý nghĩ lại không muốn cô làm việc ấy cho mình. Thái độ chẳng mấy biết ơn của Nguyên làm Vy thấy mình quá ngốc nghếch.

Cô đứng dậy bỏ đi mà nghe lòng âm ức, vừa thấy giận vô cùng. Người gì chẳng chút ơn nghĩa, sống thế cứ ôm gối nói chuyện một mình đi.

Bước chân giận dữ bực dọc của Vy nén lại sau lưng. Anh đưa mắt nhìn theo thoáng nghe lòng ân hận.

Anh không hiểu sao mình lại đối xử với Vy như thế. Chuyện cũng bình thường thế mà lại làm cô bé giận nữa rồi.

Nguyên thở ra, khẽ đưa mắt nhìn vào một góc khuất nơi có hai giỏ phong lan vẫn đang nằm im chờ đợi anh can đảm mở lời.

Một tiếng “xoảng” vang lên trong dòng suy nghĩ của Nguyên. Anh quay mặt hướng vào trong. Khẽ nhìn mà không hiểu chuyện gì.

Cô nhỏ này giận cá chém thớt hay sao đây?

Nguyên vội nhanh bước trở vào phòng thí nghiệm, trước mặt anh hiện ra trên nền gạch sáng li ti và những mảnh vỡ thủy tinh.

Nguyên bật kêu lên:

- Ô, lại có đồ vỡ nữa rồi ư?

Không có tiếng đáp từ miệng Vy, chỉ thấy dáng cô đang khom người cúi nhặt từng mảnh vỡ.

Nguyên khẽ chặt lưỡi lẩm bẩm trong miệng:

- Hôm nay vỡ cái này, mai vỡ thứ khác. Chẳng bao lâu nơi này chỉ còn tro ra mấy cái giá gỗ thôi.

- Đây là cái chai cũ, hôm qua anh đã làm vỡ mà quên đem bỏ đấy thôi. Tôi có làm bể thêm cũng chẳng phải là chai nước đâu mà anh phải lo.

Vy chột đáp lời nhưng giọng vang lên đầy vẻ ảm ức.

- Tôi chỉ nói vậy để nhắc nhở, mỗi người ai cũng phải cẩn thận. Ý tôi không có trách gì cô. Nguyên cúi xuống định gom lại mảnh vỡ văng ra bên cạnh. Anh chột chú ý đến giọt máu thấm vương trên nền gạch.

Vội ngẩng lên, anh vụt hỏi:

- Cô bị cắt đứt tay rồi phải không?

- Cô...

Vy lắc đầu mặt vẫn cúi không nhìn anh đáp lời:

- Không có.

- Không có sao lại có máu thế này? Đưa tay tôi xem nào - Nguyên nói như ra lệnh.

Thúy Vy vẫn ngồi yên không đáp cũng chẳng làm theo lời anh bảo. Nguyên thấy thế vội kéo hai bàn tay Vy ra xem. Anh nhận ra một đường đứt dài trong lòng bàn tay phải của cô còn loang máu.

Nguyên vụt gắt lên, lòng đầy lo lắng:

- Cô điên rồi à? Muốn chết hay sao lại để máu chảy ra thế mà không băng lại?

Vy vội giật tay về, đáp bướng:

- Mặc kệ ... Tôi tự biết lo cho mình mà.

- Đừng có trẻ con. Giận lấy tôi đấy à?

Nguyên trừng mắt nhìn cô nghiêm khắc, song anh lại nắm tay Vy rút vội chiếc khăn trong túi mình, nhẹ lau dòng máu loang đỏ trên tay cô.

Hành động ấy của anh làm Vy thấy bất ngờ và nghe lòng bồi hồi. Có cái gì đó thật khác thường đang luân chuyển khắp người cô.

Một nỗi xao xuyến bâng khuâng rộn lên trong trái tim cô đến kỳ lạ. Bàn tay ấy đang giữ lấy tay Vy nghe sao mơn man một cảm giác dịu êm lẫn sung sướng trong từng nhịp thở.

Bất giác Vy lại thấy thẹn với mình trong niềm cảm giác đang dâng trào ấy. Cô cúi mặt không dám nhìn anh mà cũng như để che giấu đi nét ngượng ngùng trên gương mặt đỏ bừng vì thẹn của mình.

Nguyên buộc xong chiếc khăn nhỏ cầm máu cho cô, anh ngẩn nhìn lên định nói với Vy một lời gì, nhưng bất chợt chạm phải cái nhìn vừa e dè vừa nhượng ngấp của cô, làm anh thoáng khựng lại.

Nguyên đã nhận ra mình đã làm một điều đại đột không hay. Anh vội buông tay, anh lảng mắt nhìn đi nơi khác, khẽ buông lời khỏa lấp:

Cũng may vết đứt không sâu lắm. Nếu không có thể bị nhiễm trùng phải đến bác sĩ đây.

Nguyên lại quay đi tránh sợ ngượng ngấp gượng ép giữa hai người, mà cũng như để che giấu những cơn sóng lòng đang trào dâng trong những xúc cảm của mình.

Tiếng "cảm ơn" thật nhỏ của Vy nửa như thoát ra nửa như kèm lại nơi của miệng vẫn đủ cho anh nghe được.

Nguyên khẽ cười trầm ám nhìn cô:

Lần sau nhớ cẩn thận được rồi, vết thương thế này dễ làm đau nhức lắm. Nhớ uống thuốc.

Vy gật đầu lí nhí đáp một tiếng vâng mà đến cô có lẽ cũng không nghe rõ.

Trong lòng Vy, giờ đây đang dậy lên một cảm giác êm đềm như được ai đó mơn man vỗ về trái tim bé bỏng.

Mọi giận hờn ám ức vu vơ giờ đây chẳng biết đã bay về đâu, nhường lại cho những xúc cảm lạ lùng đang chi phối cô.

Vy ngẩng nhìn lên đã thấy Nguyên đang gom những mảnh vỡ thủy tinh bỏ vào sọt rác. Cô bối rối cất giọng cản ngăn:

- Việc đó để cho tôi làm mà.

- Tay cô đã thế còn đòi làm cho động vết thương ư? - Nguyên ngoảnh nhìn lại, ngó cô nghiêm giọng.

Vy lúng túng cúi đầu rồi không hiểu sao, chợt buông lời:

- Xin lỗi.

- Cô có gì mà xin?

- Tôi... Cái chai này là do tôi ném xuống.

Nguyên tròn mắt nhìn đây về ngạc nhiên hỏi:

- Cô làm trò gì nữa đây? Như thế này mà cũng chơi được à?

Vy lắc đầu chối cãi:

- Không phải. Tại nó cửa tay tôi trước nên trong lúc bực tức, tôi mới ném nó chứ bộ .

Nguyên đưa mắt nhìn chăm chăm vào Vy, đôi môi vẫn cong cong như còn muốn cãi thêm với anh điều gì nữa. Trông cũng đáng yêu làm sao!

Bật giác Nguyên không kìm nổi tức cười cho cái tính trẻ con ấy, thế mà anh lại thấy yêu mới lạ.

- Cô thật là sóc nôi. Làm thế chẳng có ích gì mà còn tôn công thu dọn nữa thấy không? - Nguyên tròng mền nhìn cô, khẽ trách.

- Không như thế đỡ tức hơn trong lòng mà.

Nguyên khẽ nắm tay Vy nhẹ giọng ầm áp:

- Thôi được, là lỗi của tôi, tôi vô tâm không đem dọn dẹp làm có phải đứt tay. Tôi xin lỗi.

Vy cúi mặt thẹn đỏ cả lên. Cô nghe như có một luồng điện nóng đang chạy ran khắp người bởi hơi ấm của bàn tay người đàn ông.

Một không gian im lặng lắng đọng chợt vây quanh.